

ἀποσιαπάνω ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποσιαπάνον Πελοπν. (Μάν.) ἀποσιαπάνον Πελοπν. (Μάν.) ἀποσιαπάνον Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. *ισιαπάνω*.

1) Ἀπὸ τὰ ἐπάνω μέρη, γενικῶς καὶ ἀορίστως ἔνθ' ἄν.: *Μᾶς ἦρθε ἀποσιαπάνον ἀπὸ τὰ βουνὰ Μάν. Τί χαπάρια ἀποσιαπάνον; Λιβύσσ. Γιὰ νὰ δοῦμε τί καλὰ μᾶς φέρνεις ἀποσιαπάνον; Βούρβουρ.* β) Ἐνάρθρως πληθ., οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ ἐπάνω μέρη Πελοπν. (Βούρβουρ.): *Τί γίνονται οἱ ἀποσιαπάνον;* 2) Διὰ τῶν ἐπάνω μερῶν Πελοπν. (Μάν.): *Πῶς θὰ πάης; ἀποσιαγάτου ἢ ἀποσιαπάνον; Μὴν περάσης ἀποσιαπάνον, γιατί θὰ σὲ σκοτώσουνε.*

ἀπόσιασμα τό, ἀμάρτ. ἀπόσασμα Κρήτ. (Κατσιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσιάζω.

Ἡ περὶ τὸν καλλωπισμὸν ἐπιτήδευσις ἔνθ' ἄν.: *Δὲ δορεῖ νὰ ξεκινήσῃ νὰ φύγῃ μὲ τ' ἀπόσασμα ποῦ κάνει 'ς τὰ μαλλιά τζη. Πολὺ ἀπόσασμα κάνει 'ς τὸ φουστάνι τζη.*

ἀποσιασματιά ἡ, ἀμάρτ. ἡποσασματιά Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσιασμα.

Στόλισμα, στολίδι ἔνθ' ἄν.: *Κάμε τση μὲ 'δοσασματιά 'ς τὸ φουστάνι νὰ μὴ δηρίνη ἄσκημα.*

ἀπόσιαστος ἐπίθ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) ἀπόσαστος Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀποσιαστός < ἀποσιάζω. Περὶ τῆς στερητικῆς σημ. ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀστερητ. 2 α.

1) Ὁ μήπω τελειωθείς, ὁ μὴ ἀχθεῖς εἰς πέρας Κρήτ. (Μεραμβ.): *Ἀπόσαστό 'ν' ἀκόμη τ' ἄλωνικό.* 2) Ὁ μήπω καλλωπισθεῖς ἢ ὅπωςδῆποτε εὐτρεπισθεῖς Κρήτ. (Μεραμβ. Ρέθυμν. κ.ά.): *Ἀπόσαστό 'χουνε ἀκόμη τὸ κωπέλλι Μεραμβ. Σιάζεσαι σιάζεσαι κι ὅλο ἀπόσιαστη εἶσαι Ρέθυμν. Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀποσιάσῃ βλεό, ὅλ' ἀπόσιαστος εἶσαι! αὐτόθ.*

ἀποσιάστρα ἡ, ἀμάρτ. ἀποσάστρα Κρήτ. (Κατσιδ.)

ἡποσάστρα Κρήτ. (Μεραμβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσιάζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα.

1) Γυνὴ καλλωπιζομένη Κρήτ. (Κατσιδ.): *Ἄδικο νὰ τὴν εὗρῃ τὴν ἀποσάστρα ποῦ δὲν εἶναι μόνο γιὰ ν' ἀποσάζεται καὶ δουλειὰ νὰ μὴ γάνῃ.* 2) Γυνὴ κακολόγος, ἐπιρρεπὴς εἰς τὰς ὑβρεῖς καὶ τοὺς ὀνειδισμοὺς Κρήτ. (Μεραμβ.): *Εἶναι αὐτὴ μὲ 'ποσάστρα ποῦ νὰ μὴ σ' τ' ἀξώσῃ ὁ Θεὸς νὰ πέσῃς 'ς τὴ γλῶσσα τζης!* 3) Τὸ μέρος τῆς οἰκίας ἢ τοῦ δωματίου ὅπου καλλωπίζονται καὶ ὁ ἐνταῦθα καθρέπτῃς Κρήτ. (Μεραμβ.): *Πήγαινε 'ς τὴ 'ποσάστρα νὰ 'ποσαστῇς νὰ πάμε 'ς τὴν ἐκκλησιά.*

ἀποδιβελᾶζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διβελᾶζω.

1) Ἀναπνέω τὴν δέσμη νήματος. 2) Μέσ. ὁμιλῶ πολλά, πολυλογῶ. 3) Μέσ. τρώγω πολὺ.

ἀποδιβελιάγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιβελᾶζω.

Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποδιβελᾶζω.

ἀπόσιγα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. σιγά.

Χαμηλοφώνως, σιγά.

ἀποσιμά ἐπίρρ. Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,230 ἀπόσιμα Πόντ. (Ὁφ.) ἀποσουμά Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. σιμά.

Ἐκ τοῦ πλησίον: Ἀντίκρουζαν ἀποσιμά τῇ φλόγα τοῦ πολέμου Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἄν. Ἀπόσιμα λαλεῖ Ὁφ. Ἀποσουμά τερεῖ καὶ ξὰν 'κ' ἐπορεῖ νὰ ἐλέπ' αὐτον (ἀποκοντὰ κοιτάζει καὶ πάλιν δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δῇ) Χαλδ.

ἀποσινάδι τό, Καππ. (Σινασσ.) ἡποσινάδι Ἡπ. Λευκ. Μῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σινάδι.

1) Πληθ., τὰ λεπτότερα τῶν πιτύρων τὰ δι' εἰδικοῦ κοσκίνου ἀποχωριζόμενα Ἡπ. Καππ. (Σινασσ.) Λευκ.: *Τὰ λάχανα πόφαγα μ' ἐφανήκανε ἡποσινάδια (ἄνοστα) Λευκ.*

2) Τὰ ἀπομένοντα κατὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν σιτηρῶν, σκύβαλα Μῆλ.

ἀποσίγι τό, ἀμάρτ. ἡποσίγι Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σιγί.

Πληθ., τὰ ὑπολείμματα τῶν ἐρίων μετὰ τὸ λανάρισμα.

ἀποδίνωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδινώνω.

Διάλυσις τοῦ πλέγματος κάλτσας κττ. Συνών. ξέπλεγμα, ξεστρίφωμα.

ἀποδινώνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δινώνω.

1) Διαλύω τι πλεκτὸν ὡς ἡ κάλτσα ἔνθ' ἄν.: *Ἐπεδίνωσα τ' ὀρτάρ' (τὴν κάλτσα) Χαλδ. Ἐπεδινῶθεν ἡ κάλτσα Τραπ. Χαλδ. Συνών. ξεπλέκω.* 2) Ἀποσυνθέτω τι προσηρμοσμένον Πόντ. (Χαλδ.) 3) Μέσ. ἐκρήγνυμαι, ὁμιλῶ ἀκατασχέτως, ἀποχαλινούμαι Χαλδ.: *Ἐπεδινῶθεν καὶ 'κ' ἐπόρεσεν νὰ κρατῇ τὸ στόμαν αὐτ' Χαλδ.*

ἀποσιριμάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀποσίριμο.

Μικρὸν ἀποσίριμο, ὁ ἰδ.

ἀποσίριμο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σιρίμι.

Ἀπόκομμα δέρματος προβάτου ἢ αἰγὸς χρησιμοποιηθέντος πρὸς παρασκευὴν σιριμιῶν (λεπτῶν δερματίνων λωρίδων).

ἀποσιταριά ἡ, ἀμάρτ. ἀπουσ'ταριά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σιταριά.

Τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ, ὅπου τελειώνει ὁ σίτς, τὸ φυτὸν τοῦ σίτου: *Πιρνάει τοῦ νιρὸ μέσ' 'ς τ'ν ἀπουσ'ταριά.*

ἀποσίταρο τό, ἀμάρτ. ἡποσίταρο Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σιτάρι.

Πληθ., τὰ ὑπολείμματα τοῦ σιταριοῦ εἰς τὸ ἄλώνι.

ἀποσιτῶ ἀμάρτ. ἀπιθ'τῶ Μακεδ. (Βλάστ.)

Τὸ μεταγν. ἀποσιτῶ.

Χορταίνω μέχρι κόρου. Μετοχ. ἀπιθ'τμένους = ἀχόρταστος, λαίμαργος (ἐκ τῆς μετοχ. σημαίνουσης τὸ πρῶτον τὸν ἄσιτον, τὸν σφόδρα πεινῶντα, προέκυψεν ἡ σημασία τοῦ λαιμάργου καὶ ἀπὸ ταύτης ἡ σημ. τοῦ ρήματος χορταίνω μέχρι κόρου).

ἀποσιφουνιάζω ἀμάρτ. ἀποσ'φουνιάζω Κρήτ. (Ἀλήκαμπ. Σητ. κ.ά.) ἀποσ'φουνιάζω Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Ἐγκαρ.) Σῦρ. Χίος ἀπουσ'φουνιάζου Θράκ. (Αἰν.) ἀποσ'φουνιάζω Πάρ. Χίος ἡποσ'φουνιάζω-ζω Σύμ. ἀποσ'φουνιάζω Πελοπν. (Δημητσάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σιφουνιάζω. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4,32 καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) 197. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Σφίγγω τι βρεγμένον διὰ νὰ ἀποστραγγίσῃ τὸ ὕδωρ, ἐπὶ τῶν πλυνομένων ἐνδυμάτων ἔνθ' ἄν.: *Ἀποσ'φώνιαξε τὰ*

ροῦχα γὰρ νὰ μὴ ἀρέχουνε καὶ ἡραυῆς ἅμα τὰ σηκώσης Σητ. Τὰ ξεβγάνουνε τὰ ροῦχα καὶ τὰ ἀποσφουνιάζουνε Ἀπύρανθ. Ἀποσφούνιασε τὸ φόρεμα νὰ τρέξη τὸ νερό Χίος Ἀποσφά-
νιζέ τα καλὰ τὰ ροῦχα Δημητσάν. Συνών. ἀποσφου-
ρίζω, ἀποσιφουνίζω, ἀποσφουρώνω (I) 1, στύβω.

2) Σφίγγω, συμπιέζω τι ἵνα ἐκθλιβῇ τὸ ἐν αὐτῷ ὑγρὸν Κρήτ. (Ἀλήκαμπ. κ.ά.) Νάξ. (Ἐγκαρ.) Χίος κ.ά.: Ἦθελε κρασί, πάει ὁ Τοῦρκος καὶ ἀποσφωνιάζει βάτσινά καὶ τοῦ τὰ πάει (βάτσινω = ὁ καρπὸς τῆς βάτου. Ἐκ παραμυθ.) Ἀλή-
καμπ. Ἀποσφουνιάζω τοσοῖ πίττες γὰρ νὰ βγῇ τὸ μέλι Ἐγκαρ.

β) Μεταφ. ἐπὶ νόσου, καταβάλλω τινά, κάμνω νὰ ἀδυ-
νατίσῃ Σύμ.: Ἐποσφώνιαξέ τον ἡ ἀρρώστια. 3) Μέσ. σφίγγομαι, καταβάλλω προσπάθειαν πρὸς ἀποπάτησιν Κρήτ.: Δὲ δορεῖ νὰ κατοικήσῃ καὶ ἀποσφωνιάζεται. Ἀποσφω-
νιάζετ' ὁ καλὸς σου 'ς τὰ γερά γὰρ ν' ἀφήσῃ χορὸν σημάδι. Συνών. τανυέμαι (ιδ. τανυῶ).

ἀποσιφούνιασμα τό, ἀμάρτ. ἀποσφώνιασμα Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Ἰοσφίνιασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσιφουνιάζω.

1) Ἐπὶ πλυνομένων ἐνδυμάτων, ἐκθλίψις τοῦ ἐν αὐτοῖς ὕδατος ἐνθ' ἄν.: Κακὸ ἀποσφώνιασμα τὼς ἤκαμες καὶ τρέ-
χουνε Σητ. 2) Προσπάθεια πρὸς ἀποπάτησιν, ἐπὶ δυσκοι-
λιότητος Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Συνών. τανυτό.

ἀποσιφουνίζω Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σιφουνίζω.

Ἀποσιφουνιάζω 1, ὁ ιδ.

ἀποσιχαντερίζω Πελοπν. (Μεσο.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. σιχαντερός.

Εἶμαι, γίνομαι σιχαμερός: Ἐλα μὴν ἀποσιχαντερίζῃς
ἔτσι, πασιτρέφον.

ἀποσκάζω Χίος κ.ά. Ἰοσκάζω Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.)
Ἰοσκάω Σίφν. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκάζω.

1) Ἐπὶ πεπονίων, καρπουζίων κτ., ἀρχίζω νὰ φθίνω
ἐξ ὑπερβολικῆς ὠριμάνσεως ἐνθ' ἄν.: Ἡ πατ-τίχα ἐβαρυ-
ψήθη πολ-λὰ τὸ ἐπόσκασεν (πατ-τίχα=καρπούζι) Κύπρ. Τὲς
πατ-τίχες νὰ τὲς κόβῃς πρὶν νὰ Ἰοσκάσουν αὐτόθ. Τὸ πιπόνιν
ἐν' Ἰοσκασμένον Γερμασ. Συνών. παραγίνομαι. β) Μεταφ. μαραίνομαι, γηράσκω Κύπρ. 2) Ἐπὶ τοῦ γάλακτος
τῶν μαστῶν, μεταβάλλομαι ἐπὶ τὸ χειρόν καὶ ἀκολούθως
σταματῶ Κύπρ.: Ἐπόσκασεν τὸ γάλακτος τοῦ πόκοφεν τὸ
μωρόν. Ἐν' Ἰοσκασμένον τὸ γάλακτος μου ποὺ τὰ μαράζια.
Ἐπόσκασεν τὸ γάλακτος. 3) Σκάζω ἐντελῶς, διανοίγω διὰ
σχάσεως, οἶον ἐπὶ καρπῶν, ἐπὶ ἀνθέων, ἐπὶ δένδρων κτ.
Χίος: Φρ. Ἡ λωλή ἀμυγδαλὴ ἐσκάσε καὶ ἀπόσκασε καὶ καρπὸ
δὲν ἔκαμε (ὅτι πρῶτῳ ἀνθοῦσα πολλάκις ἀποκαίεται ὑπὸ
τοῦ ψύχους) Χίος. 4) Ἐπὶ τοῦ κύματος, ρήγνυμαι Σίφν.
Σύμ.: Ἐπόσκασε μὲ θάλασσα καὶ ἐκόντεψε νὰ μᾶς βουλ-λήσῃ
Σύμ. Ἐπὰ Ἰοσκά ἡ θάλασσα Σίφν.

ἀποσκάλι τό, ἀμάρτ. ἀποσκάλ' Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ.
Ἰοφ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαλώνω.

1) Τὸ σημεῖον τοῦ ἀγροῦ, ὅπου ἐσταμάτησέ τις σκά-
πτων, θερίζων ἢ ἄλλως καλλιεργῶν αὐτὸν ἐνθ' ἄν.:
Ἐμπαίνω 'ς σ' ἀποσκάλ' (ἐπαναλαμβάνω τὴν σκαφήν, τὴν
ὁποίαν εἶχον ἀφήσει) Ἰοφ. || Φρ. Ἐποίκα ἀποσκάλ' (τὸ
ἤρχισα) Ἰμερ. Ἐσέβεν 'ς σ' ἀποσκάλ' ἡ ἐχτέθεν ἀποσκάλ'
(εἰρων. ἐπὶ τοῦ ἀπασχολουμένου εἰς ἔργον τι) Χαλδ.

2) Ὁ τόπος ὅπου θερίζουν Πόντ. (Ἰοφ.): Τ' ἐμέτερο
τὸ παιδί ἀτὸ ἐν', δίουμ' ἀτονα φαεῖ, φέρ' 'ς σ' ἀποσκάλ'
(ἐκ παραμυθ.)

ἀποσκαλίζω σύνθηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαλίζω.

1) Τελειώνω τὸ σκάλισμα: Ν' ἀποσκαλίσωμε τὴν πατάτα
καὶ φεύγομε. 2) Σκαλίζω Κάμπ.: Ἰοφ.

Σταυραεὶος συχνοπερνᾷ ποὺ τὰ σκίνομ-ματούρια,
π' ἀποσκαλίζ' ἡ πέριδικα καὶ χωματοκυλίνεται
(σκίνομ-ματούρια = νέοι βλαστοὶ σκίνων).

ἀποσκαλισιά ἡ, ἀμάρτ. ἀποσκαλ'σὰ Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαλίζω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἀγροῦ ὅπου ἐτελείωσε τὸ σκάλισμα.

ἀποσκάλισμα τό, σύνθηθ. ἀποσκαλ'σμα Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαλίζω.

Ἡ περάτωσις τοῦ σκαλίσματος ἐνθ' ἄν.: Ἀπάνω 'ς τ' ἀπο-
σκάλισμα μᾶς ἔπιασε βροχὴ σύνθηθ.

ἀποσκαλώνω Πόντ. (Κρώμν. Ἰοφ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαλώνω. Πβ. καὶ
μεσν. ἀποσκαλώνω.

Σταματῶ τὴν γεωργικὴν μου ἐργασίαν εἴτε ὡς περα-
τωθεῖσαν εἴτε διὰ νὰ ἐπαναλάβω αὐτὴν ἐνθ' ἄν.: Ἐβρά-
δυνε, ἡρ' ν' ἀποσκαλώνουμε (ἐνύκτωσε, λοιπὸν ἄς διακό-
ψωμεν) Ἰοφ.

ἀπόσκαμμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκάπτω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ τέλος τοῦ σκαψίματος. 2) Σκαφή, σκάψιμον.
3) Τὸ σημεῖον τοῦ ἐδάφους ὅπου διακόπτεται ἡ σκαφή:
Ποῦ τ' ἄφ'κίς τ' ἀπόσκαμμα; Σ τ'ν ἀπάν' ζαγάδα εἶνι τ' ἀπό-
σκαμμα (ζαγάδα = στενὴ λωρὶς ἀγροῦ ἐπικλινούσ, πεζούλλι).

ἀποσκαμμὸς ὁ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκάπτω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἐδάφους, ὅπου τελειώνει ἐν τμήμα
σκαφῆς καὶ ἀρχίζει ἄλλο.

ἀποσκαριάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκαρί.

1) Καθελκύνω πλοῖον ἀπὸ τῆς ἐσχάρας εἰς τὴν θάλασ-
σαν: Ἀπὸ βδομάδα ἀποσκαριάζομε τὸ καῖκι (δηλ. περατου-
μένης τῆς ναυπηγήσεώς του). 2) Ἀφαιρῶ τὰ ὑποστη-
ρίγματα ὀγκώδους τινὸς πράγματος: Ἀποσκαρίασες τὸ
βαρέλλι καὶ κύλισε. Μὴν ἀποσκαριάσῃς τὸ ντουλάπι.

ἀποσκαρίζω Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαρίζω.

Ὁδηγῶ τὸ ποιμνιον εἰς τὴν βοσκήν μετὰ τὸν στάλον,
ἥτοι μετὰ τὴν μεσημβρινὴν ἀνάπαυσιν.

ἀπόσκαρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαρίζω.

Ὁ μετὰ μεσημβρίαν χρόνος, ἡ τρίτη ἢ τετάρτη ὥρα
περίπου, ὅτε γίνεται τὸ σκάρισμα τῶν ποιμνίων, ἡ μετὰ
τὸν στάλον ὁδήγησις τῶν ποιμνίων εἰς τὴν βοσκήν.

ἀποσκαρφαλώνομαι Λεξ. Δημητρ. ἀποσκαρβελώ-
νομαι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαρφαλώνομαι,
δι' ὁ ιδ. σκαρφαλώνω.

Παύω νὰ εἶμαι σκαρφαλωμένος, ἀπολύομαι τῶν
ἐξοχῶν ἀφ' ὧν κρατοῦμαι: Ἀπὸ τὸν ἄνεμο ἀποσκαρφαλώ-
θηκε ἡ κληματαρῆ.

ἀπόσκατο τό, σύνθηθ. Ἰοσκατου Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκατό.

1) Κόπρος ἀνθρώπου, ἐπιτατικώτερον τοῦ ἀπλοῦ